

SOUSEDSKÁ VÝPOMOC

Antonín Mazáč / David Urbam

Otevřel jsem dveře na chodbu a opatrně přiložil ucho ke dveřím. Rytmické vzdechy souložícího páru okamžitě nabraly na síle a já si uvědomil, že jednak tomu chlapovi závidím, protože budu na suchu možná celý měsíc, a potom – že při tomhle se vážně pracovat nedá. Počkám do večera a slušně mládeži vysvětlím, že jim to přeju, ale že všechno má své hranice a pokud to nedokážou pochopit, rád jim finančně přispěji na roubík.

Nenacpal jsem nikomu do chřtánu peníze zbytečně, a i když to tu není dokonalé, stejně tak to tu není levné. A hlavně to tu ještě předevcírem bylo tiché.

Sladce tiché.

A jestli něco potřebuji k tvorbě, tak je to klid a sklenice koktejlových třešní, a to přesně v tomto pořadí. Protřepat, nemíchat a cítit hudbu ve všech pórech a v obou bubínkách. Když jsem byl ještě malý klučík a vysvětloval jsem tátovi s pusou upatlanou od zmrzliny po cestě ze školy, že ze mě bude jednou velký skladatel, skoro se mi vysmál do obličeje. Neudělal to asi jen proto, že jsem byl jeho syn, a že byl tehdy moc krásný den, ale i já přes ten horký vzduch a své nesporné mládí cítil tu nedůvěru v mé schopnosti. To byl první krok k tomu, abych jemu i všem ostatním pochybovačům ukázal, že jsem svá slova myslel naprosto vážně. Druhý krok byl ten, že jsem dostal k vánocům kouzelnou hrací skříňku, na které jsem si mohl libovolně vytvářet melodie. Rodiče mi sice nevěřili, ale radost mi samozřejmě dělat chtěli.

Teď, po třiceti letech, můžu směle a bez zaváhání říct, že měl otec pravdu.

Žádný skvělý světoznámý hudební skladatel se ze mne nestal. Hudbu sice skládám, ale převážně k reklamám a televizním projektům. Teleshopping je moje království. Už jsem dospěl a je pro mne hlavní to, že tenhle džob uživí mou rodinu a mě nenechá zakrnět.

Zhruba před týdnem jsem se dostal k zakázce, která by nám mohla zařídit pohodlný život na celý rok. Blok reklam. Všechny od renomovaného českého výrobce, všechny na jeden výrobek a každá je jiná. Pět reklam, pět hudebních doprovodů. Pan Zdeněk Lintner to dostal na starost a pan Zdeněk Lintner se postará o to, aby to bylo za dva měsíce hotové.

Abych měl klid na tvorbu, domluvil jsem se se svou sladkou manželkou na měsíčním odloučení. Sice to nějakou dobu nedokázala pochopit, ale já jí vysvětlil, že tahle věc mě může vystřelít k nebesům, stejně jako poslat pod zem mezi skladatelské červy, odkud už není návratu. A že potřebuju klid a soustředění a to při vši dobrotě u nás doma není možné, jelikož naše malá Natálka je d'ábel v sukních.

A především – už nějakou dobu jsem měl podezření, že má moje žena milence. A jelikož ona měla podezření, že mám podezření, koukali jsme na sebe opatrně a chodili okolo sebe ještě opatrněji. Pár dní o samotě pomůže oběma. Pročistím si hlavu, a buď vymyslím, jak se z té ošemetné situace dostat, nebo alespoň nadopuju mozek hudbou. Beru cokoli.

Vrátil jsem se do bytu, vypnul jsem aparaturu a počítač jsem přehodil do spánkového režimu. Ze stolu jsem smetl zbytky oběda, hodil je do koše, oblečení, které se povalovalo kolem postele, jsem vzal a hodil na kufr, jenž představoval provizorní šatník.

Hluk v bytě naproti zesílil takovým způsobem, že jsem si byl jistý, že rozeznávám některé sprosté nadávky.

Nejlepším řešením je rozseknout problém, dokud se ještě dá tnout do živého. Mrtvému masu můžete nadávat, jak chcete, stejně vám bude odpovědí jen bzukot much. To prý říkával můj dědeček, vystudovaný nástrojař a chodící zásobárna zapomenutelných i nezapomenutelných mouder.

Vyšel jsem na chodbu a pěkně halasně těm naproti zabušil na dveře. Po krátkém šrumci se otevřely a já hleděl do narůžovělého obličeje asi třicetiletého muže. Takže

vrstevník. Jeden kroužek měl v obočí, další na spodním rtu a po jednom měl v každé bradavce, které mi milostivě ukázal, jelikož prostěradlo, nebo co to na sobě měl, mu tak tak zakrývalo spodní partie (nepochybně ozdobené dalším kroužkem). Utřel si nos do zápěstí a zvědavě na mě dál koukal. Možná mu nedocházelo, proč před jeho dveřmi stojím, asi si myslel, že jsem přišel zkontrolovat plyn nebo mu nabídnout změnu telefonního operátora.

Ukázal jsem mu prstem na chodbu a on krátce koukl přes rameno, přivřel dveře a pak mě následoval. Našlapoval bosýma nohama opatrně a já ho nechal dojít až ke svému bytu a pobídnul ho, ať nakoukne dovnitř.

„Vidíte to?“ zeptal jsem se mírně. „To je nádobičko, který mě živí. Skládám hudbu.“

Pokýval hlavou a poplácal mě po zádech. „To muselo stát peněz. Ale když dovolíte, mám tam vzadu něco rozdělanýho.“ K mému překvapení se otočil a namířil si to zpět k sobě. Musel jsem ho tudíž chytout za rameno, které měl nepříjemně zpocené a vysvětlit mu situaci.

„Na práci potřebuju klid.“ Naznačil jsem mu dlaněmi namířenými k zemi, jestli by se mohl uklidnit. „Žádám vás, jestli byste se mohli s přítelkyní nebo s přítelem nebo koho to tam máte trochu krotit. Nic víc. Mám to tady pronajatý na měsíc, takže mi bude bohatě stačit, když to zvládnete ještě tři týdny.“

„Tři týdny co?“

„No tři týdny být tišeji.“

„Tišeji v čem?“

Panenko na nebi, on snad vážně nechápe, o čem mluvím!

„Měsíc při souloži nepoužívat hlasivky.“

„Jo táááák.“ Obličej se mu trošku rozsvítil, zřejmě ho blažilo, že to pochopil. Byl jsem mu za to vděčný. Ale za pár sekund opět pohasnul. „Jenže to je i naše situace. Jsem tu speciálně kvůli tý holce, doma by to jaksi neprošlo.“

„Já vás přece nenutím, abyste přestali, jen vás prosím, abyste ji trošku krotil, slyším vás i přes sluchátka.“

Zatvářil se pobaveně. „Až tak?“

„Jo, až tak. Tak si rozumíme? Je to jen prosba, ale vážně by mi to pomohlo.“

„No jasně, jasně...“ znovu si přeje rukou pod nosem, „vyřídím a zařídím. Nějaký jiný přání?“

Sledoval jsem ho, jak si neobratně drží jednou rukou příkrývku a klepe na dveře. Vzadu mu vylezl kus pod'obaného zadku, tak jsem se to snažil moc nevnímat. Otevřela mu holka, která vypadala jen o málo starší než má dcera. Nevyděsilo mě to, spíš to jen způsobilo, že míra opovržení stoupla na mez, odkud už většinou není návratu. Pozdravil jsem ji pohledem a chtěl jsem se vydat na svou třímetrovou zpáteční cestu, ale zahlédl jsem v jejich pokoji něco, co mne znepokojilo. Protáhl jsem svůj pozdrav na snesitelnou délku a očima jsem se snažil studovat pokoj, jak to jen šlo. A jakmile zabouchli, vrátil jsem se k sobě.

Vykoukl jsem ven z okna do zachmuřeného dne. Všude byl klid. Všichni souložící lidé na světě mě ignorovali včetně toho páru přes chodbu. Zabloudil jsem pohledem před dům a viděl stát dole policistu s čepicí v ruce. Diskutoval s nějakým mužem, který, jak se zdálo, měl nakročeno dovnitř. Vůbec by mi nevadilo, kdyby to byl nespokojený nájemník. Možná nejsem jediný, koho ty orgasmické projevy iritují...

Vzal jsem do ruky telefon a vytočil jsem svou milovanou (a doufal jsem, že stále ještě i milující) ženu. Zvedla to prakticky okamžitě.

„Tak naproti mám asi drogový doupeň,“ vybafnul jsem na ni bez přípravy. Rukou jsem žmoulal prostěradlo a sledoval jsem nažloutlé fleky na stropě. Jeden vypadal jako mamut.

„Naproti přes chodbu?“ zeptala se.

„Samozřejmě, zlato. Přímo proti mně. Mají tam na stole vařič, spoustu pytlíků a smrdí to tam jak v žumpě. A ten chlap, co mi otevřel, zrovna nevypadal jako taťka Šmoula.“

„Tys tam byl?“

Zavřel jsem oči a nechal mamuta pohltnout tmou. „Jo, byl jsem tam. Chtěl jsem tvořit hudbu, ale naproti chtěli tvořit děti a tak nějak jsme kolidovali. Jeden z nás musel ustoupit.“

„Je z tebe nepřejícnej zapšklej suchar.“ Z jejího hlasu zaznívalo pobavení, ale mně na tom nic vtipného nepřišlo.

„Já se tu snažím dělat práci, abyste vy dvě s Natálkou měly klidnej život.“

„To já přece vím. A co jsi s těma dvěma udělal?“

„Ty máš pořád nutkání se smát, co?“

Ani nemusela odpovídat, po těch letech společného soužití jsem ten tón v hlase poznal.

„Ale vůbec ne.“

„Nevěřím ti ani slovo. Ale když pomenu ty jejich zatracený orgie, tak tu zůstávají drogy. Vypadá to, že je tam vyrábějí. Chápeš to? Přímo tady v baráku. Pronajmu si jeden pokoj v celým městě na jeden měsíc a zrovna naproti feťákům a prodejčům drog.“

„Tak si od nich něco kup, třeba ti pak nebude vadit ta hlasitá soulož.“

„No Kačko!“ zvýšil jsem hlas, „ty to vůbec nebereš vážně.“

„To víš, že beru. Co když tě teď poslouchají za dveřma?“

Posadil jsem se na posteli. „To mě vůbec nenapadlo.“

„Taky nemuselo, jen plácám. Lidi drogy budou vyrábět a prodávat, a když to nebudou dělat v bytě naproti tobě, budou to dělat jinde. Otravujou tě s tím, cpou ti je pod nos?“

„To ne.“

„A ta holka má v puse roubík a modřiny po celým těle?“

„No... ne, ale-“

„Tak si jich nevšímej,“ slyšel jsem definitivní ortel.

„Tobě se to lehce řekne.“

„Mně je to jedno, já tam nebydlím.“ Chvilí bylo v telefonu ticho a pak se znovu ozvala. „Ty stojíš u dveří, vid’?“

Měla samozřejmě pravdu. Byl jsem rukama opřený o veřeje a oko jsem přilepil ke kukátku. Má žena mě znala jako nikdo jiný, nemělo vůbec smysl jí lhát. Možná proto vycítila, že jsem poznal, jak tráví volný čas.

„Jen trošinku,“ řekl jsem potichu.

„Jasně, trošinku. A chodba je, předpokládám, prázdná.“

Právě jsem jí na to hodlal kývnout, když se napravo objevila rozmazaná postava, která ale rychle nabírala obrysy a za malý okamžik stál před protějšími dveřmi muž středního věku v kabátu a s kufříkem v ruce. Do obličeje jsem mu neviděl a sklo v kukátku stejně deformovalo obraz, ale poznával jsem muže, který diskutoval před domem s policistou.

„Náhodou není,“ zašeptal jsem a trošku jsem od dveří zacouval směrem do místnosti. „Náhodou někdo přišel a náhodou na ně klepe.“

„Neměl by ses raději věnovat práci?“

V duchu jsem to manželce odsouhlasil a už jsem živě viděl reklamu se svou znělkou, tajtrlíkující fazolky skákající samy do misky s kečupem, odpudivě digitální kuchař se žlutou vařečkou a hustým knírem, vařečkou máchá ve vzduchu jako dirigent taktovkou a za tím vším já s úsměvem od ucha k uchu a s peněženkou nabitou bankovkami.

Ale tohle všechno zahrnovalo klepání, tak jsem opět přiložil oko ke kukátku a stihl jsem ještě zahlédnout, jak muž mizí uvnitř bytu.

Strčil jsem si telefon mezi rameno a ucho a posadil jsem se za klávesy. Desky s notami jsem měl přímo proti sobě, tak jsem je otevřel.

„To je neuvěřitelný. Nejstarší barák ve městě, nejkliďnější čtvrť. Vybral jsem si to proto, že ta kancelář vedle má pracovní dobu jak můj doktor, chodí tak na tři hodiny a to ještě

přeháním. A další dva byty jsou prázdný. Byl tu jedinej obsazený byt a oni to musí být narkomani.“

„Chudáčku. Chceš mluvit s malou? Ptala se na tebe.“

„Zavolám zítra, dobrá?“ Myšlenky jsem měl trochu rozutíkané, jedna část byla u dveří a nakukovala ven a ten zbytek poletoval nad klaviaturou a snažil se soustředit na to, proč tu jsem. „Zítra kolem dvanáctý.“

„Jak myslíš.“

Ted' už jsem poznával svou ženu z posledních dnů. Tímhle většinou končila každý rozhovor. Ostře štiplavý vyčítavý konec byl cítit i na tu dálku.

Nechal jsem ji ukončit hovor. Chtěl jsem si dát sluchátka na uši, když se ozvalo klepání.

Za dveřmi stál návštěvník bytu naproti. Na sobě měl už pouze košili a kalhoty, rukávy měl vyhrnuté až nad lokty a zvědavě si mě měřil. Nezbyvalo mi, než dělat to samé. Měl tak metr osmdesát, kudrnaté hnědé vlasy a několikadenní strniště. Jednu ruku měl v kalhotách a s něčím si tam pohrával.

Dveře protějšího bytu byly otevřené, na prahu postával ten ťulpas, s kterým jsem vedl před chvílí rozhovor, a na prsou se mu povalovala jeho dívka. Ke cti Kačky nutno dodat, že nevypadala, že by ji tam držel násilím. Rozhodně se tiskla víc ona k němu, než on k ní.

„Tak co bude?“ Nasadil jsem drsnější tón, než jsem měl v úmyslu.

„Můžeme dát soukromý rozhovor?“ promluvil muž. „Abychom předešli zlé krvi, tak se představíme. Dalibor Kulhan.“ Napřáhl přede mne volnou ruku.

Nevím, jak moc mi šla v obličeji vyčíst neochota k jakémukoli seznamování, ale nejistota tam být vidět musela. Já ji tedy rozhodně cítil a necítil jsem se jako nejsebevědomější osoba na chodbě. Navzdory mé první větě. Ale ruku jsem přijal.

„Zdeněk Lintner.“

Pokynul za mne do bytu. „A teď ten rozhovor, prosím. Můžu?“

„Jestli to vyřeší situaci...“

„Nepochybně ano.“

Nechal jsem ho projít. Když vcházel dveřmi, rozhlížel se na všechny strany jako architekt, který si lustruje dílo někoho jiného. Jen uznalé pokyvování hlavou tomu chybělo.

Když jsem zavíral dveře, už stál u mých not a listoval stranami. Lehce se mu pohybovaly rty a já ho podezřívám, že si pobrukuje melodii. Dost jsem pochyboval, že tu mou, byly tam jen základy, celá znělka byla ještě v plínkách. Ale nejednou jsem se setkal s tím, že stejně jako lidé, kteří mají odpor vůči rapu, podupují nohou, když tato hudba rozezvučí místnost, tak i několik málo not dokáže v hlavě vytvořit hudbu, kterou si člověk pod fousy notuje, aniž by si to uvědomoval.

Naklonil jsem se k němu. Byl cítit směsí naftalínu, ostrého parfému a něčeho, co mi připomínalo hořčici. Zřejmě tráví příliš času po bufetech. To ale spousta zaměstnaných lidí. „Vyznáte se v tý změti efek a géček?“

„Pokouším se. Jste skladatel?“

Pokrčil jsem rameny. „Něco na ten způsob.“

„Přesně tohle říkával Bach. „Jsem něco na způsob skladatele. Necht' druzí posoudí, jak blízko k němu mám.““

„To jsem nikdy neslyšel,“ řekl jsem popravdě.

Zavřel můj nástřel melodie, kterou za masitých rtů bude vydávat obtloustlý digitální kuchař. „Ale slyšel jste hluk odvedle.“

Polkl jsem. „Co s tím máte společného vy?“

„Co myslíte?“

Snažil jsem se nechávat své myšlenky pro sebe. Abych byl přesnější, snažil jsem se vůbec nemyslet, protože pichlavost jeho očí způsobovala pocit, že mi ten chlap vyčte z mozku

i to, co jsem měl ráno k snídani. A dnešní snídaně byl můj nejmenší problém. Respektive bych byl zatraceně rád, kdybych na ni myslel a telepaticky do jeho hlavy přenesl ten usmolený sendvič s tuňákem a trochu džusu. Ale spíš mi tam poskakoval podřobaný zadek toho hejska odvedle.

„Asi-“

„Asi jste viděl a slyšel až moc na to, aby se vám klidně skládalo, vidíte?“

S klidem, který pomalu vyprchával z jeho očí i tváře, mizela i moje sebejistota. Už jsem si byl jistý, že přede mnou nestojí nějaký úředníček, který si přišel pro sebe a kolegy pro pár gramů něčeho sypkého a bílého. Tenhle člověk je na vyšším stupínku.

„Co máte na mysli?“ zeptal jsem se, ale hlas se mi zasekl už na prvním slově a působil jako něco, co vyleze z úst třináctiletého tluka, který mezerou ve křoví poprvé spatří rašící ňadro své spolužačky.

Muž se posadil na postel. Odhrnul si levý rukáv, který se mu uvolnil a spadl přes předloktí a pohlédl na hodinky. „Podívejte,“ poklepal na ciferník, „už mám být někde jinde. Vy s tím evidentně nezačnete, což ovšem neřeší situaci. To vám musí být jasné. Takže se chopím slova.“

Mlčel jsem, protože jsem si byl jist, že cokoli, co bych řekl, by byla holá ptákovina. Nejraději bych udělal pár rychlých kroků ze dveří, zamkl za sebou a utekl někam ven. Ale stejně jako mlčení neřešilo situaci, neřešil ji ani útěk. Ne před tímto mužem, to jsem z nějakého důvodu věděl.

„Takže – viděl jste mého muže xy a jeho způsob obživy. Potažmo můj. Nemělo se to stát, ale budiž. Xy je poněkud natvrdlý, takže by otevřel dveře i chlapovi z protidrogového, kdyby na sobě měl skautský obleček a v ruce domácí sušenky. To je nevýhoda práce s lidmi, kteří mají prošňupanou nosní přepážku. Ale v téhle branži si moc nevyberete, většina lidí, co umí vyrábět, zároveň berou, tak člověk musí dělat nějaké kompromisy.“

Ukázal na mě prstem a přitom si ohrnoval zpět rukáv. „A vy jste důsledek takových kompromisů. Rozumíte?“

Pomaloučku jsem přikývl. „Viděl jsem jen trošku...“ snažil jsem se volit správné slovo, „trošku podivného člověka. A předpokládal jsem, že je opilej nebo zdrogovanej, to jo, nevypadal jako neviňátko, ale já tu jsem kvůli sobě.“ Snažil jsem se přesvědčit sám sebe i jeho. „Cokoli, co se děje přes chodbu, mě nezajímá.“

„Jenže mě ano. Velice mě zajímá, co se děje přes chodbu.“ Pohrával mu na tváři jemný úsměv. Takový má asi chobotnice, než vám chapadlem obejme krk a postupně láme obratle. „Ale nechci vás děsit. Znam lidí, co by to zvládli, to ano, ale mně o to ani v nejmenším nejde. Spíš jsem vás přišel požádat,“ ukázal na můj klávesový způsob obživy, „jako byznysmen byznysmena, abychom tu spolu vycházeli. Já nechci problémy, vy určitě také ne. Zvládnete to?“

Pud sebezáchovy mi přikázal, abych nepříkyvoval příliš rychle a zbrkle. Takže jsem si dal pár sekund čas a pak jsem lehce pokýval hlavou. „Nic jinýho si nepřiju.“

Usmál se. „Výborně. Potom tahle návštěva nebyla zbytečná.“

Když odcházel, zůstával za ním odér hořčice a něco, co mi nedovolovalo až do večera tvořit. Věděl jsem, že to spraví dva rychlé panáky, ale stejně jsem doufal, že toho muže už nikdy nevidím.

Jak se ukázalo, bylo to zbožné přání.

V noci mě probudilo bušení na dveře.

Posadil jsem se na posteli a podíval se na hodinky položené vedle pelesti na zavřeném kufříku. Bylo půl druhé.

Napil jsem se vody položené na stolku. Před spaním jsem poslechl touhu, která mě přepadla po odchodu mého návštěvníka, ale panáky nebyly jen dva. Popravdě jich byl celý zástup a v hlavě mi teď vyhrávala kapela složená z otravných bubeníků. Jako skladatel bych to možná měl umět ocenit, v tuhle chvíli mi to ale přišlo jako ta nejhorší skladba na světě.

Došoural jsem se ke dveřím a kouknul přes kukátko do chodby. Nebylo nic vidět. Předpokládal jsem, že to je kvůli tmě na chodbě a sáhl jsem na řetízek, když mi došlo, že není důvod, aby kdokoli, kdo mi bušil na dveře, stál na chodbě potmě.

Což pravděpodobně znamenalo, že někdo překrývá kukátko.

Opatrně jsem dal ruku dolů. Nevím, jak moc velký smysl mělo být zticha. Kdokoli tam venku stojí, ví o mně.

Když jsem se chtěl otočit, bušení se ozvalo znovu, jen teď už připomínalo škrábání. Nebo šoupání. Jako by se mi někdo plazil po dveřích.

Nadechl jsem se. Jestli tohle přežiju, zvládnou už všechno. Možná je venku někdo, kdo užil moc drog, nebo možná jen čeká na svoji dávku a nudí se, ale tyhle hrátky nikam nevedly.

Jestli tohle zvládnou a ráno se probudím, musím to nějak řešit.

Odemkl jsem, otevřel jsem dveře a do náruče mi k mému zděšení spadl Kulhan, můj poslední návštěvník a člověk, který mi vyhrožoval „smlouváním“.

Rychle jsem ho vtáhl dovnitř a dveře nechal otevřené. Oblek měl špinavý, potrhaný a košili pod ním nasáklou krví. Obličej měl od krve celý rudý, ústa pootevřená. Rty se mu chvěly a zdálo se, že se snaží mluvit.

Telefon jsem měl v kufru u postele. Chtěl jsem muže položit, a dokud mi to racionálně uvažuje, zavolat sanitku a policii, ale on mě chytil za ruku a já, ačkoli mi to nedělalo dobře, k němu sklonil hlavu. V očích měl strach. Musel to být strach, každý člověk by se v jeho situaci bál.

Něco zamumlal.

„Nemluvte,“ přikázal jsem mu. „Zavolám vám pomoc.“

Jenže on promluvil znova, a co jsem slyšel, se mi vůbec nelíbilo.

„Je to vaše chyba,“ vyjelo z něj pomalu. Do třetice všeho dobrého už to bylo jasně slyšitelné. „Můžete... vy můžete za to...“

Zavřel oči a zemřel mi v náruči.

Pokračování David Urban

Panebože, jak moje chyba? Jaktože za to můžu já? Vždyť jsem nic neudělal. No, tak mi vadilo hlasité souložení, ale to snad není hrozného, bědoval jsem v duchu a nevěřičně hleděl na mrtvého Kulhana. Co mám udělat? Měl bych to hned nahlásit na policii, nehodlám se přece dostat do problémů. Všechno řeknu pravdivě a budu v pohodě, to je jasné, rozhodl jsem se.

Světlo v domě se pomocí automatické fotobuňky rozsvítilo a já uslyšel zvuk běžících nohou po schodišti. Překročil jsem krvácející tělo a podíval se ven. Kroky se vzdalovaly směrem dolů, ozvalo se klapnutí zavíraných dveří a ticho. Neznělo to jako domovní dveře, ale přesto jsem se rozeběhl k oknu a přes zataženou záclonu se podíval ven. Ztichlou ulici osvětlovalo několik pouličních lamp, vrhalo stíny na chodník a vozidla, ale všude bylo liduprázdno.

Vrátil jsem se k ležící mrtvole a zamyšleně ji pozoroval. Světlo na chodbě zhaslo a uvrhlo nás do tmy. Rozsvítil jsem v předsíni. Co když Kulhan ještě žije, napadlo mě, třeba ještě půjde zachránit. Přiklekl jsem k tělu a zkusil tep na krku. Nic. Mrtvému se odhrnulo sako a odhalilo zakrvácenou košili. V oblasti pod srdcem jsem spatřil skrz díru v oblečení bodnou ránu. Krev pomalu vytékala ven a vsakovala se do oblečení. Jiné zranění jsem neviděl. Muselo se jednat o smrtelnou ránu.

Zvedal jsem se, abych došel pro mobilní telefon a radši vše rychle ohlásil na policii, ale zarazil jsem se, když jsem spatřil, co vyčnívá z vnitřní kapsy Kulhanova saka. Opatrně jsem odhrnul látku. Sakra. Uvědomil jsem si, že sako je zevnitř celé od krve a já jí mám teď na ruku. Jestli mě někdo uvidí, bude si myslet, že jsem to udělal. Nikdo tu není a neuvidí mě, uklidňoval jsem se. Sáhl jsem muži do kapsy a vytáhl několik centimetrů silný svazek bankovek. Zběžně jsem je prohlédl. Pětistícovky, dvou i tisícovky, muselo to být aspoň půl milionu, došlo mi.

Dole bouchly domovní dveře a světlo na chodbě se rozsvítilo. Uslyšel jsem veselý dívčí hlas, jak si s někým povídá, následovaný zvuky kroků. Nerozhodně jsem se podíval na svoji zakrvácenou ruku a svazek bankovek. Kroky se s každým vystoupaným patrem přibližovaly. To musela být ta dívka od naproti, vrací se za svým feťáckým přítelem. Musím se rozhodnout.

Přiskočil jsem ke dveřím do bytu a tiše je zavřel. Zůstal jsem za nimi a díval se kukátkem. Mladá žena s telefonem u ucha prošla kolem, aniž by o můj byt zavadila pohledem a odemkla si dveře protějšího bytu. Rozsvítila a já uslyšel, jak na ni něco mumlá rozespalým hlasem její přítel. Zabouchla dveře. Oddechl jsem si, ničeho si nevšimla. Došlo mi, že když na mě Kulhan klepal a zakrýval mi kukátko, musel se dotýkat dveří a zakrvácet je. S tím musím něco udělat. Nervozně jsem sledoval chodbu domu. Světlo zhaslo a jen slabý hluk rozhovoru z protějšího bytu rušil noční ticho.

„Kdo vůbec Kulhana zabil?“ došla mi zásadní otázka až nyní. Co, když to byl ten mladík od naproti, já tady dělám šarádu a on si pak dojde pro mě. Najednou jsem byl bezradný, dokonce mě napadlo, že bych zavolał Katce a poradil se s ní, což svědčilo o mém rostoucím zoufalství.

Z feťáckého bytu se ozvalo pravidelné bouchání. Proboha, snad tam tu dívku nemlátí, zalekl jsem se. Nemlátí, došlo mi vzápětí, když se ozvaly orgasmické vzdechy. Mladík si z přítelkyní zase užíval. Snad by na to nevlítl, pokud by před chvílí někoho zabil, nebo jo? Snad ne, rozhodl jsem se. Zadíval jsem se na mrtvolu muže a povzdechl si. Budu s ním muset něco udělat. Krev se rozlévala kolem těla a pomalu se blížila ke zdem chodby. Ještě, že je v celém bytě linoleum, to půjde dobře uklidit.

Prohlédl jsem koupelnu i záchod a spokojeně konstatoval, že mi tu nájemce nechal kýbl s hadrem a čisticí prostředky. Zvuky soulože nabývaly na intenzitě. Jestli do toho budou bušit tak dlouho jako dopoledne, tak mám hodně času. Otevřel jsem a zkontroloval venkovní stranu dveří. Měl jsem pravdu, byla od krve. Rychle jsem jí setřel a drhnul, dokud jsem nebyl s výsledkem spokojen. Policie by tím modrým světlem asi stopy krve našla, ale věřil jsem, že k tomu nikdy nedostane příležitost.

V chodbě jsem našel jen několik krevních kapek. Postupně jsem je za zvuků souložení mladého páru utřel. Sledoval jsem krvavou stopu, která mě překvapivě dovedla do přízemí. Tady byly jen dva prázdné byty a jeden s označením kanceláře. Krev končila u jejího prahu. Přiložil jsem ucho ke dveřím a zaposlouchal se. Zevnitř vycházel tlumený rozhovor, ale slovům jsem nerozuměl. Nejspíš se zde skrývali vrazi, došlo mi. Běžící kroky, které jsem zaslechl po vraždě, určitě skončily za těmito dveřmi.

Vyběhl jsem do svého bytu a zamkl. Mládež si stále užívala zábavu chudých. Kulhanova krev přestala téct a pokrýval ji slabý škrálop. Aspoň že tak, oddechl jsem si. Vytřel jsem krev kolem těla, abych si v bytě moc nenadělal. Pak jsem prošacoval mrtvému kapsy. Měl u sebe doklady na jméno Dalibor Kulhan, takže mi při představování nelhal. V peněžence bylo kolem padesáti tisíc, což mě potěšilo. V druhé náprsní kapse jsem našel mobilní telefon. Zkusil jsem ho, ale obrazovka po mě vyžadovala PIN, který jsem neznal. Peníze a věci jsem vyskládal v obýváku na stůl vedle několika vypitých lahví vodky.

Ze skříně v předsíni jsem vyndal igelitové plachty, kterými byl zakrytý nábytek, když jsem si byt pronajal. Pracně jsem jimi zabalil Kulhana a lepicí páskou ho celého oblepil a

utěsnil. Zadíchaně jsem zhodnotil své dílo a musel se pochválit. Na podlaze předsíně ležela velká průsvitná hmyzí kukla, ze které se žádný motýl nevytláhne. Odtáhl jsem mrtvého muže do komory vedle záchodu, kam se trochu zkroucený vešel. Tam bude muset vydržet, dokud nevymyslím, co s ním.

Zakrvácené oblečení jsem hodil do koše, až půjdu nakupovat, vyhodím ho cestou do nějaké vzdálenější popelnice. Stál jsem pod horkou vodou a podvědomě jsem se usmíval. Na stole čekaly lehce vydělané peníze, které za chvíli přepočítám. Pokud by nevyšel další kšeft na skládání reklamních znělek, měl bych aspoň na čas vystaráno. Zvládl jsem to skvěle. Z vedlejšího bytu se ozvalo další ženské zavzdychání. Překvapeně jsem si všiml, že myšlenky na peníze nebo zvuky soulože mě vzrušily. Hlavou se mi mihla myšlenka na Katku, ale okamžitě ji zahнала představa, jak souloží s nějakým cizím chlapem. To a sprška ledové vody byly dostatečný důvody, aby se můj ztopořený penis vrátil do normálu.

Hodil jsem do sebe dalšího panáka vodky a rozdělil na hromádky získané peníze. Radostí nebo opilostí jsem se rozesmál. Bylo to lepší, než jsem myslel. Na stole leželo přes sedm set padesát tisíc korun. Dopil jsem zbytek lahve a usmíval se jako blázen. Udělal jsem dobře. Nenadále ticho mě upozornilo, že sousedi přestali souložit. Půl páté ráno. Slunce nad městem pomalu vycházelo a tmavá obloha se projasňovala. Tak jsem si šel lehnout, my umělci chodíme spát k ránu.

Otravné zvonění vedle ucha mě vytáhlo z nádherného snu, ve kterém jsem na posteli plné rozházených bankovek souložil s několika mladými dívkami. Protřepal jsem hlavu a zvedl mobil.

„Nesliboval jsi náhodou, že zavoláš Natálce ve dvanáct? Už je jedna,” spustila na mě zlostně manželka.

„Promiň, zaspal jsem,” omluvil jsem se chraplavým hlasem. „Nebudeš věřit, co se mi dnes v noci stalo.”

„To slyším, ožral ses jak prase. Už to poznám podle hlasu. Takhle asi nikdy nic nesložíš, když budeš pořád v lihu.”

„Ne, stalo se něco hrozného. Tak chceš to slyšet?”

„No jo, tak povídej. Zas vedle šukali jak králíci a tentokrát tě přibráli do trojky?”

„Hahaha, fakt vtipný. Víš co, kašlu na tebe, nic ti neřeknu,” rozhodl jsem se při pohledu na stůl plný rozložených bankovek.

„Tak povídej, zajímá mě to,” předstírala Katka, že si chce moji historku opravdu vyslechnout. „Co se tam mohlo stát? Vždyť jsme hledali byt v domě, kde budeš pokud možno sám a budeš tvořit. Tenhle, co ti dohodil můj známý, byl dobrý, a dokud se ti tam neobjevili ti nadržení feťáci, tak se tam nic nedělo.”

„Jo, byt jsi mi sehnala ideální, každopádně už nepřerušuj. Odpoledne se za mnou stavil chlápek, který patřil k té dvojici odnaproti. V podstatě mi vyhrožoval, že mám držet jazyk za zuby a nikde neříkat o tom, že se naproti vaří drogy. Nejspíš to bylo preventivní, protože nechápu, jak by se dozvěděl, že jsem to říkal tobě. Neříkala jsi to nikomu, že ne?”

„Jasně, že ne,” odsekla zlostně Katka. „Myslíš, že jsem blbá?”

„Ne, nejsi, promiň, lásko. No, tak mi vynadal a já mu slíbil, že nikde nic neřeknu a všechno bude v pořádku. Stačilo mu to a odešel. Docela mi nahnal strach. Celé odpoledne a večer byl klid, tak jsem tvořil ty reklamní znělky a pak šel spát. V noci mi najednou někdo zvoní na dveře a domáhá se vstupu. První jsem myslel, že to bude nějaký feťák, který si jde pro drogy, ale když jsem otevřel, vpadl mi do bytu ten drsňák. Byl celý od krve. Mlel nějaké blbosti, že za to můžu já, pak padl na zem a umřel mi tady.”

„Proboha, to si děláš srandu, ne?” vyjekla Katka šokovaně.

„Nedělám, normálně ho někdo zabil, a on mi umřel v předsíni.”

„Doufám, žes zavolal policii. Už tě vyslyšali? Nebude to na tebe? Víš, jak to v Čechách funguje,“ dožadovala se odpovědi vystrašená manželka.

Její reakce mě trochu zarazila, asi nebude nejlepší jí říkat, že mám chlápka v komoře, nechal jsem si peníze a všechny stopy uklidil.

„Jasně, že jsem je hned zavolal. Vše si vyfotili, ohledali, odvezli mrtvolu a já byl na výslechu. Proto jsem zaspal, nikde jsem neflámoval.“

„No, to je hrozný. Ještě, že tobě se nic nestalo. Zavolám známému a poptám se, co za hrozný byt ti sehnal.“

„Ne, na to kašli, teď už bude klid, neboj.“

„Myslíš?“

„Jasně. Lásko, musím končit, za chvíli jdu na schůzku a vypadá to, že dostanu nějaké peníze za reklamní znělku, co jsem včera dodělal,“ rozloučil jsem se, když mě napadlo, jak peníze doma snadno zlegalizuji.

„Tak pak zavolej.“

„Ozvu se večer, pozdravuj Natálku a dej jí za mě pus.“

Položil jsem telefon a děkoval Bohu za svoji duchapřítomnost. Osprchoval se, oblékl a prohlédl byt. Za denního světla vše vypadalo uklizeně. Zakuklená mrtvola Dalibora Kulhana spokojeně ležela v komoře a čekala až vymyslím plán, co s ní. Vykoukl jsem z okna, bylo krásně a tak jsem se šel projít. Na čerstvém vzduchu mi to bude líp myslet. Vzal jsem ze stolu sto tisíc a vyrazil je uložit do banky.

Celý den jsem procházel městem a přehrával si v hlavě melodii pro reklamní znělku. Nápadů jsem měl hodně, zdály se mi moc infantilní, ale pro reklamu s kreslenými postavkami se budou hodit. Po dlouhé době jsem se naobědval v jedné dražší restauraci, mohl jsem si to dovolit. Cestou jsem koupil několik lahví alkoholu a s pocitem dobře stráveného dne jsem se vrátil do pronajatého bytu. Potichu jsem prošel kolem kanceláří v přízemí a na chvíli se zaposlouchal jestli tam něco neuslyším. Ticho nic nerušilo, tak jsem pokračoval nahoru. Sousedí byli potichu, přes dveře se ozývalo cinkání skla a by cítit štiplavý zápach. Mladík asi vařil další dávku drog. Kdo si ji asi vyzvedne? Pokud to prodává sám, kdo si místo Kulhana přijde pro další hotovost, napadlo mě, když jsem odemykal dveře.

Do lednice jsem uložil nákup, otevřel jednu whisky a hned si jantarovou tekutinu nalil. Voněla lákavě a chutnala znamenitě. Zasedl jsem k aparatuře, nasadil si sluchátka a pustil se do skládání. Nápady přicházely samy a další z objednaných znělek byla na světě.

Na stole vedle naskládaných peněz blikl mobilní telefon zabitého muže. Prohlédl jsem si displej, oznamovací lišta hlásila několik přijatých sms od kontaktu s názvem Miláček. Zkusil jsem zprávy rozkliknout a podívat se, kdopak hromotlukovi píše a jak asi vypadá jeho milostná korespondence. Bohužel, nezadaný PIN mi to překazil. Něžně jsem pohladil peníze a vrátil se ke klávesám.

Z tvůrčího elánu mě vytrhlo dlouhé zazvonění od dveří. Vykoukl jsem kukátkem, ale temnota mi zabránila zjistit, kdo tam je. Z druhé strany dveří jsem slyšel tiché oddechování. Přišlo mi to jako dejavu, akorát ještě nebyla noc. Podle hodinek bude odbíjet sedmá večerní.

Otevřel jsem našťavaně dveře a chystal se návštěvníka seřvat, že mě ruší při práci. Nadechl jsem se a strnul. Do čela se mi zapíchla dlouhá hlaveň černé pistole, která zblízka působila obrovsky.

„Couvej,“ řekl mi muž s kulatým růžovým obličejem a malýma zlýma očima. Pistole byla dostatečným důvodem, abych pozvolna zacouval až do obýváku. Zbraň kopírovala můj pohyb a nepříjemně studila do čela.

„Sedni si,“ klepla mě pistole do čela a ukázala ke stolu s vyskládanými penězi.

Ztěžka jsem dosedl na židli. Zavrzala. Ruce jsem složil do klína a přes vyrovnanou hotovost hleděl na ozbrojeného muže. Ten se postavil k mé aparatuře a nepřestával na mě mířit. Zmocňoval se mě strach a třes. Cink! Lekl jsem se a nadskočil. Zbraň muže se o pár

centimetrů zvedla a zamířila mi na hlavu. Cinknutí Kulhanova mobilu ohlásilo příchozí zprávu od Miláčka.

„Sed' a nic nedělej,” zašeptal zlověstně muž s pistolí.

Bouchly dveře a na linoleu zavrzaly blížící se kroky. Z předsíně do obývacího pokoje vstoupil pan Drahoš, majitel domu, se kterým jsem sepsal smlouvu o pronájmu bytu.

„Dobrý den, pane Lintnere, jak se máte?” zeptal se s úsměvem svalnatý padesátiletý muž v světle šedém obleku.

„Dobře,” zakoktal jsem a překvapeně na Drahoše hleděl. Hlavou se mi honilo bezpočet myšlenek, ale netušil jsem, co se vlastně děje. Do čeho dalšího jsem se zapletl tentokrát.

„Vidím, že máte moje peníze,” ukázal na rozložené bankovky. Ztěžka jsem polkl a raději mlčel. Mohlo mě napadnout, že to s tím Kulhanem nebude tak snadné.

„Kde je Kulhan? Včera s ním měl Tonda hovor a někam nám najednou odešel,” kývl hlavou na ozbrojence a s tázavým výrazem mě sledoval.

„V komoře,” ukázal jsem rukou na místnost. Pistolník se i přes své robustní tělo pohnul a vlepil mi facku, až jsem spadl na zem. „Řekl jsem nehýbat,” vysvětlil svoji reakci, když jsem se z rozbitým rtem a kapající krví znovu posadil na židli. Několikrát jsem souhlasně kývl hlavou a on zas ustoupil.

„To nebylo potřeba, Tondo, pan Lintner chce spolupracovat a nic nepodnikne. Je to tak?” zeptal se a já horlivě přitakal.

Majitel domu přešel ke komoře a nahlédl do ní. „Slušná práce. Mohl byste dělat v zásilkovně, máte cit pro balení balíků,” zhodnotil moje dílo a vrátil se do obýváku. Posadil se naproti mně a zběžně pohlédl na peníze.

„Jsou tady všechny?”

„Ne,” odpověděl jsem, co nejrychleji, aby si Tonda nemyslel, že nemám snahu spolupracovat.

„Jakto?”

„Vzal jsem si sto tisíc a dal je na účet, chtěl jsem manželce říct, že jsem udělal dobrý obchod,” koktavě jsem vysvětloval. „Vrátím je.”

„Uvidíme,” Drahoš mě zamyšleně sledoval. Pomalu se drbal na bradě a jeho oči mě probodávaly. Ten pohled jsem nevydržel. Minuty ticha se táhly, až se mi stačilo strachem a napětím orosit čelo. Netušil jsem, co se muži honí v hlavě.

„Hodláte spolupracovat a necháte si vše, o čem se bavíme, pro sebe?” zeptal se po chvíli.

„Ano, rozhodně, slíbil jsem to už panu Kulhanovi.”

„Nikomu to nesmíte vykládat, ani manželce, je vám to jasné? Víte, jak dopadl Kulhan. Zklamal mě a skončil ve vaší komoře.”

„Rozhodně to nikomu neřeknu, udělám všechno, co budete chtít, slibuji,” žadonil jsem a muž vypadal, že ho nakonec o své spolehlivosti přesvědčím.

„Tondo, podej to panu Lintnerovi,” zavelel svému ochránci, který přistoupil ke stolu a z vnitřní kapsy bundy vytáhl igelitový sáček. Zaklepal s ním a na stůl vedle peněz dopadl zakrvácený útočný nůž s hladkou černou rukojetí.

„Chytněte ten nůž za rukojeť a nedělejte žádné blbosti,” požádal mě Drahoš a Tonda se postavil za mě. Ucítil jsem chladný a tvrdý kov hlavně pistole v zátylku.

„To je vražedná zbraň?” zeptal jsem se, i když jsem znal odpověď. Muž souhlasil.

„Jenže pak ta vražda Kulhana bude na mě,” zdráhal jsem se nůž uchopit.

„Bude,” odpověděl jen stroze majitel domu. „Bude to naše pojistka. Tělo si odvezeme, s tím nebudete mít problémy. Když naše spolupráce bude klapat, bude vše v pořádku, pokud ne, najde se mrtvola i nůž.”

„To je vydírání!” vmetl jsem mu do tváře.

„Přesně tak, ale pokud nechcete, abychom vás vydírali, Tonda vám rád prostřelí hlavu. V mém domě nejsou žádní svědci, takže nikdo nic neuslyší. Uklidit jednu nebo dvě mrtvoly není problém. Takže je to na vás - vydírání nebo vražda.”

S bezmocným výrazem jsem nůž chytil. Měl jsem sto chutí se s ním ohnat a Tonda bodnout, ale postrčení pistolí mě vrátilo zpátky na zem.

„Teď ten nůž dejte, prosím, do čistého sáčku,” hodil mi přes stůl pytlík a já poslušně nůž vložil dovnitř. Tonda důkaz strčil do kapsy a odstoupil.

„Skvělá spolupráce, líbíte se mi,” zhodnotil to majitel domu a do dalšího sáčku shrábl všechny peníze ze stolu. Chtělo se mi brečet. Rychle nabyl, rychle pozbyl, došlo mi. „Mám pro vás ještě jednu nabídku, pokud máte zájem.”

„Povídejte,” odevzdaně jsem na něj pohlédl.

„Potřebuji náhradu za Kulhana a vy jste se ukázal nadmíru schopný řešit krizové situace. Co, kdybyste převzal jeho práci? Slušně byste si vydělal.”

„O co půjde? Nejsem vrah, jsem skladatel, hudebník.”

„Ano, jste nenápadný, což nám vyhovuje. Obcházel byste jednou měsíčně podobné byty, jako je ten naproti, a vybíral od mých lidí peníze. Ty pak odevzdal dole v kanceláři mně nebo Tondovi. Padesát tisíc za měsíc jako odměna, co vy na to?”

Chvíli jsem na něj nevěřícně zíral a říkal si, co si o mě myslí, budu pracovat pro nějakou narkomafii nebo co? Jenže pak mi došlo, že mě drží v šachu. Nebudu spolupracovat, skončím mrtvý anebo v base za vraždu. Neměl jsem co ztratit. Katce řeknu, že mám stálý kšeft a hudbu budu skládat pro radost. Buď ode mě někdo skladby koupí nebo ne, bude to jedno. Peníze se budou sypat tak jako tak.

„Souhlasím,” odpověděl jsem a muž byl viditelně potěšen. Tonda schoval pistoli a postavil se vedle šéfa. Drahoš ke mě napřáhl ruku a potřásli jsme si.

„Tenhle byt máte k dispozici a těch sto tisíc, co jste si vzal, si nechte jako vstupní bonus. Jsem rád, že jsme se nakonec dohodli. Berte to jako vzájemnou sousedskou výpomoc,” zabouchl za sebou dveře od bytu a já si hlasitě oddechl.

Sáhl jsem pro whisky, nezdržoval se naléváním a pořádně si přihnul z lahve. Stres a napětí ze mě opadávalo. Doufal jsem, že nic horšího už mě nemůže potkat. V mysli mi bliklo, co to má Katka za známého, že jí poradil tenhle byt. Litoval jsem, že mě napadlo hledat byt v prázdném domě, abych měl klid na skládání. Měl jsem se oprostít od kraválu doma a skládat tam. Teď jsem se stal členem drogové mafie a jako Damoklův meč nade mnou viselo podezření z vraždy.

„Ahoj lásko,” oslovil jsem Katku, jakmile vzala telefon. Vylíčil jsem ji, jak jsem uzavřel výhodný obchod za hodně peněz. Měla radost, ale pod povrchem jsem zaznamenal, že z ní vyzařuje napětí a je nervozní. Jako by se něčeho bála.

„Děje se něco? Máš nějaké starosti, nebo je něco s Natálkou?” vyzvídal jsem, protože jsem začínal mít strach, jestli ji taky nenavštívil Tonda s Drahošem.

„Co by se dělo, nic. Jdi si skládat nebo poslouchat sousedy a třeba se někdy ukaž doma,” odsekla a položila telefon. Zmateně jsem zíral na displej mobilu a nic nechápal.

„Ženský,” konstatoval jsem a dal si další pořádný lok jantarového moku.

Posadil jsem se za aparaturu a dal se do komponování další skladby. Potřeboval jsem se uklidnit.

Mobil na stole se rozblíkal a zacinkal, aby mě upozornil na přijatou zprávu. Miláček, přečetl jsem ze zamčeného displeje.

„Ty seš vytrvalá,” zasmál jsem se do ztichlé místnosti, když v tu chvíli mobil začal vyzvánět. Miláček přestal psát a zavolal.

„Ano,” zeptal jsem tiše do sluchátka.

„No, konečně Bořku, už jsem se bála, že se ti něco stalo. Píšu ti dva dny a ty neodepisuješ. Chybíš mi. Zlobíš se na mě? Udělala jsem něco?“ dožadoval se prosebně odpovědi ženský hlas. Hlas se kterým jsem před několika minutami mluvil.